

Gràcies

L'Elvira Ferrer té 82 anys. És de l'Opus Dei des d'en fa vint i ha treballat durant més d'un quart de segle atenent la casa de diversos sacerdots diocesans. Resideix des de fa alguns anys en una residència d'avis a Manresa.

27/03/2007

A mi, servir i cuidar els altres m'ha omplert la vida. Jo deia al Senyor que volia servir-lo cuidant els seus sacerdots, i sentia que em deia en el meu cor: “Mira, et donaré el cent per

u i, després, la vida eterna”. I el cent per u, aquí a la terra, me l’ha donat ja, amb la vocació a l’Opus Dei.

Fa quaranta anys vaig començar a anar a un centre de l’Obra que hi ha a Manresa, que és ben a prop del meu poble, Rajadell. Allà vaig descobrir que podia buscar la santedat en la meva vida ordinària. Va ser una idea que em va encantar des del primer moment: m’entusiasmava pensar que Déu em cridava per servir-lo en el meu treball professional, que consistia a tenir cura de la casa del sacerdot, procurant que estigués molt ben atès.

Quan vaig veure que podia servir Déu en el meu treball de cada dia, vaig pensar: aquest és el meu camí! I vaig decidir demanar l’admissió a l’Opus Dei. Des de llavors aquesta vocació m’ha donat molta alegria i m’ha fet molt feliç.

M'he passat la vida servint i he estat molt feliç. La vocació m'ha donat la plenitud de la vida, perquè si ets fidel al Senyor en la teva vocació, el Senyor t'omple l'ànima i ho tens tot, no necessites res més... A més a més, la fidelitat de les persones de l'Obra m'ajuda molt, em dóna fortalesa, m'estimula a ser fidel al Senyor en les coses grans i en les petites... i això ha fet que mai no m'hagi sentit sola, sinó molt acompanyada.

Ara visc en una residència de les Germanetes dels Pobres, que ens atenen meravellosament. Les senyores que viuen aquí em diuen que sóc la persona més alegre de la casa i jo dono moltes gràcies a Déu.

Quan vénen les amigues a visitar-me a la residència i els explico que sóc molt feliç, no s'ho creuen, perquè el nom -Residència d'Avis- sembla com si els fes por... Jo no; jo estic agraïdíssima a aquestes religioses,

que són molt bones. El meu cor té memòria, i la memòria del cor és l'agraïment.

Totes les persones que vivim en aquesta residència, on s'hi està molt bé, portem un vuit al davant, i alguns es troben ensopits, sense cap il·lusió... A mi, la vocació a l'Obra em dóna força interior per a cada dia. Procuro viure el dia a dia, sense pensar en l'ahir, i a cada dia li poso una intenció apostòlica. Així cada dia és nou. Els dic a les meves amigues per animar-les: Animeu-vos, poseu en cada cosa una intenció, poseu-hi una mica d'il·lusió!

I els hi explico l'alegria que em dóna confessar-me setmanalment. Surto de cada confessió molt contenta, perquè quan el sacerdot em dóna l'absolució, sento ben bé que és la mà de Déu que em beneeix, que em dóna la gràcia i la força interior

necessàries per continuar lluitant una setmana més.

Gràcies a Déu no em manca res, però a vegades acabo el mes amb un euro a la butxaca. Ric quan em diuen que els de l'Opus Dei són gent de poder. Jo dispeno d'una part de la pensió per les meves despeses, 65€ per passar el mes. Això sí, els meus germans i nebots no deixen que em falti res.

Sóc una persona a qui li agrada anar bé, i m'agrada posar-me el millor que tinc per assistir a la Santa Missa. A més a més, si tens interès a arreglar-te, t'animés tu mateixa i els altres. Per això encara no m'he decidit a deixar-me els cabells blancs. Camino un quilòmetre per anar a una perruqueria que em surt més barata, encara que m'agafa una mica més lluny que la resta; però així puc fer la meva petita aportació a l'Obra cada mes.

Un horari molt intens

No, no em queda temps per ensopir-me... Jo he estat sempre molt matinera, i m'aixeco a tres quarts de set. En despertar-me, ofereixo el dia a Déu i li demano per una intenció: per l'Església, pel Papa, per l'Obra, pel problema d'aquesta persona, per la malaltia d'aquella... M'arreglo, poso la ràdio i escolto l'Evangelí del dia, que em sol donar tema d'oració. Després visito la meva veïna d'habitació, li dic alguna cosa que la faci riure de bon matí . Procuro aconseguir que aquí almenys dues persones riguin una mica cada dia.

A les vuit vaig a la capella i faig una visita al Santíssim. Ho penso moltes vegades: estar-te en una casa on sota la mateixa teulada hi ha el Senyor és una gràcia molt gran. Allí demano al Senyor pel Sant Pare, seguint l'exemple de sant Josepmaria Escrivà, que estimava tant el Papa. I em quedo fent un estona d'oració. Al principi baixava jo sola a resar, i ara

ja som sis o set les que ens reunim
per acompanyar el Senyor a aquesta
hora.

Després de l'esmorzar, me'n vaig a la
cuina, on em donen el menú del dia.
Tinc l'encàrrec d'escriure'l a la
pissarra. Estic encarregada també
d'anar a l'arxiu de música, per
preparar els cants de la Missa del dia
i col·locar-los als seients.

Quan he fet els meus encàrrecs,
m'assec a llegir els diaris, perquè
m'agrada estar assabentada del que
passa i tenir temes de conversa per
poder parlar amb la gent. I després,
sempre que puc, surto a caminar una
estoneta, que a les persones grans
ens convé molt. A més a més, sempre
et trobes amb algú i acabes xerrant
sobre qualsevol cosa. Quan torno,
m'arreglo per anar a Missa i després
em quedo una bona estona donant
gràcies i demanant per tantes
persones i tantes intencions...

I ja arribem a l'hora de dinar.
Sempre, abans de dinar o sopar
penso també quina en faràs, avui per
arrancar una rialla a les companyes
de taula ... Després vaig a la capella i
faig la visita al Santíssim, en la qual
procuro posar una intenció de
desgreuge, de petició, d'acció de
gràcies.

I a continuació, m'assec una estoneta
al sofà per fer un estona de lectura
espiritual. Ara tinc millor vista i puc
llegir bé, però fa mig any no. Gràcies
a Déu, després de l'operació de
cataractes puc llegir perfectament.

Després acostumo a pujar a la
infermeria, on hi ha diverses
persones amigues meves, com la
Margarita o el Joanet, i procuro
distreure-les i xerrar ara amb l'un,
ara amb l'altra, fins al voltant de tres
quarts de sis, hora en què torno a la
capella per a fer un estona d'oració
davant el Santíssim. En acabar me'n

vaig a l'habitació i poso una mica la ràdio i escolto música.

Les tardes les tinc bastant ocupades, perquè un dia, el dimecres, vaig al centre de l'Opus Dei a Manresa, per assistir als mitjans de formació.

M'agrada anar amb autobús perquè faig una mica més d'exercici i puc moure'm al meu aire. Així no m'ensopeixo! Tinc la parada aquí mateix. Els dies que hi ha recés al centre hi vaig amb una senyora del barri, que és cooperadora de l'Opus Dei, i sempre procurem que s'animi alguna senyora més.

Això és els dimecres. Dues tardes a la setmana vénen a veure'm els meus germans, i la resta, moltes amigues i conegudes meves. Tinc mòbil, però només l'encenc de vuit a deu de la nit, perquè em puguin trucar i poder-los jo dir si hi seré o no.

Ah!, i cada setmana vaig a veure una noia que viu aquí al costat, en una

residència de disminuïts. Està en cadira de rodes i no pot valer-se per si mateixa. No té a ningú aquí. Li agrada que li expliqui notícies de Manresa i ens passem un estona parlant del que m'han explicat o he llegit en la premsa aquest dia. És molt bona cristiana, i hi ha un sacerdot amb qui vaig parlar que li porta la Comunió cada diumenge.

Quan acabo amb les visites, reso el Rosari, sopo i, abans d'anar a dormir, col·loco en un carretó de la cuina els gerros de la llet de l'esmorzar que estan a l'office, perquè no ho hagin de fer les cuineres. Així els estalvio aquesta feina. I en acabar el dia vaig a la capella per acomiadar-me del Senyor. De vegades tinc temps de fer una visita curta abans que sigui l'hora de tancar i vingui la germana amb la clau. Si s'espera, només una genuflexió i li dic al Senyor: gràcies!

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://dev.opusdei.org/ca/article/gracies/)
dev.opusdei.org/ca/article/gracies/
(13/08/2025)